

[Socialministeren.]

arbejde, mødrehjælpen gennem årene har udført“

Og den nuværende højtærede indenrigsminister udtalte ved forslaget's førstebehandling efter genfremsættelsen i folketingsåret 1955-56 den 25. oktober 1955 (sp. 362):

„Vi kan vist alle være enige om, at mødrehjælpsinstitutionen har udført et godt arbejde til gavn for de kvinder, som har brug for råd og hjælp, og derigennem til gavn for hele samfundet.“

Forholdet er ganske enkelt det, at folketinget har vedtaget en lov, svangerskabsloven, der i så høj grad griber ind i menneskelige forhold, og hvor etiske, religiøse, samfundsmæssige og menneskelige synspunkter gør sig så stærkt gældende. Modstanden mod denne lov er da blevet til en modstand mod de institutioner, der har fået til opgave at medvirke ved lovens administration. Det er derfor pinagtig meningsløst med disse uberettigede og usaglige angreb, der har været fremme.

Hermed være ikke sagt, at der ikke kan være noget at rette; hvorfor skulle der ikke kunne være det, særlig når det som her drejer sig om en helt ny arbejdsform? Men der er ingenting at skjule. Derfor er forvaltningsnævnet også blevet anmodet om at se på mødrehjælps administration. Nævnet vil herunder også komme ind på spørgsmålet om koordinering af institutionernes arbejde og administration, af fælles opgaver. Om undersøgelserne heraf så vil resultere i oprettelsen af et fælles kontor eller et fælles sekretariat, er det på nuværende tidspunkt lidt for tidligt at udtale sig om. Personligt tror jeg, at udviklingen bærer i den retning.

Et sådant fælles sekretariat har forvaltningsnævnet allerede foreslået i 1948, og svangerskabskommissionen gik ind for det. Når regeringen tøvede, skyldtes det først og fremmest, at man ønskede at afvente udviklingen under den ny lov. Man var dog som allerede anført i bemærkningerne til lovforslaget opmærksom på, at det kunne vise sig nødvendigt med et sådant sekretariat. Men som sagt, herom må vi afvente forvaltningsnævnets undersøgelse, som for øvrigt er blevet søgt fremskyndet.

Med hensyn til det sidste af det ærede medlem fru Edel Saunte rejste spørgsmål,

nemlig hvorvidt fordelingen af udgifterne ved mødrehjælpsarbejde i henhold til lovens § 11 stadig måtte findes rimelige, vil jeg gerne bemærke følgende. I henhold til den nævnte bestemmelse bæres udgifterne ved mødrehjælpsinstitutionernes arbejde med halvdelen af statskassen og halvdelen fordelt efter folketal af amtskommunerne og købstæderne inden for institutionens virkeområde, dog således at folketallet i den by, i hvilken vedkommende institution er beliggende, regnes dobbelt. Allerede i forbindelse med behandlingen i folketinget af forslaget om ændring i mødrehjælpsloven lod socialministeriet i foråret 1956 foretage en undersøgelse af, hvorvidt disse regler for fordelingen af udgifterne, der også gjaldt dengang, medførte, at en for stor del af udgifterne faldt på den by, i hvilken institutionen var beliggende. Resultatet af denne undersøgelse viste, at institutionskommunerne bærer i alt ca. 50 pct. af kommunernes andel af udgifterne, og at ca. 40 pct. af institutionernes klienter havde bopæl i disse kommuner. Institutionskommunerne som helhed bar altså en lidt større andel af udgifterne, end klienttallet gjorde påkrævet. Dette skyldtes imidlertid praktisk talt udelukkende, at Københavns kommune bar 70 pct. af udgifterne og kun var bopælskommune for ca. 58 pct. af klienterne. Dette specielle københavnske problem er imidlertid på ny blevet rejst over for socialministeriet af Københavns kommune, og det er for tiden genstand for nærmere undersøgelse i ministeriet.

(Kort bemærkning).

Ragnhild Andersen: Jeg vil gerne sige ministeren tak for de oplysninger og svar, som jeg fik vedrørende de spørgsmål, jeg rejste dels om sygekassekommissionen, dels om enkernes og de enlige mødres forhold og om § 282-hjælpen. Naturligvis er man ikke glad for at erfare, at der ikke kan ventes forslag fra sygekassekommissionen, som kan gennemføres i dette folketingsår. Ministeren udtaler om indtægtsgrænserne ved børnebidrags udbetaling til de enlige mødre, at det næppe er aktuelt at forhøje dem, hvilket jeg beklager, ligesom jeg beklager, at ministeren og regeringen, så vidt jeg forstod, ikke havde i tankerne at søge